

En av alla

En av alla här på jorden
– det är ju jag.
Jag vill bli tagen på orden
även om jag stundtals är svag.

Jag vill, att den som ej är drabbad, som jag och mina vänner
ska förstå att vi inte simulerar när vi försöker säga hur vi känner
– att se mig och mina själsfränder som dem vi är
fast vi på detta gissel bär.

Så många tankar och funderingar jag har
om hur livet kommer att ta sig den tid på jorden som jag ändå har kvar.
Ska jag få existera och göra det som för mig är roligt?
Ska livet få fortsätta att emellanåt vara soligt?

Hur ska mina barn och barnbarn mig minnas?
Var jag den mamma, farmor och mormor som för dem kunde finnas
eller minns de mig som den som ej mäktade
att springa med när vinden kring dem fläktade.

Varför är längtan till sängen ibland så stark
när jag hellre skulle vilja rusa till någon park?
Varför ska jag känna denna skam när jag stappligt går
för att det gör så ont från täspets och upp till mina lår.

Varför kommer gråten så hastigt på ibland?
Varför har jag så svårt att på ilskan stundtals lägga band?
Varför ser jag alltför ofta som i dimma?
Varför finns det ibland inte ens den minsta ljusets strimma?

Ja, på varförfrågorna finns inget slut och ingen kan ge mig svar!
Men snälla försyn, låt mig ändå ha hoppet kvar.
Till alla som mig möter och som mig ser
jag detta rådet ger:

Se mig som en medmänniska och ej som en simulat
älska mig som den jag är, även när jag blir en grinig "tant".
Möt mig med respekt och empati
ej med en klapp på huvudet och tycka-synd-om sympati.

Jag vill vara en bland alla Er andra
och få finnas till och på mitt sätt bland Er få vandra.
Tack till alla dem som mig förstår och vill mig väl.
Er jag lovsjunger av hela min själ!

Marianne B. Jonsson

Svårt att fatta.

Det är så svårt att fatta
när någon faller bort
ibland kan livet vara alldeles för kort.

Vår herren ger oss livet
men han tar det också åter
då känns det som om vi honom aldrig mer förlåter

men för dom som lever kvar
måste livet ändå försätta
även om det känns som en ända stor smärta.

Anette Forsberg

Längtan

I musikens ljuva toner
jag finner min tröst.
I havets brusande vågor
av sällhet jag fyller mitt bröst.
Jag ser i fjärran hur solen går ner,
men i hjärtat finns frågan,
vad finns mer?

Eivor Petrusson

I vila hos dig

I vila hos dig
jag värmer min frusna själ
mitt frostbitna inre får sakta tina
I vila hos dig
får maskerna falla
i trygghetens vågspel av frid
I vila hos dig
jag finner min ro
din famn utav lugnhet mig skyddar
I vila hos dig
för alltid - i kärlek
min vila kan sökas i dina armar

Höstglöd

Höstens färger speglas i min kärlek

Ditt hår
som trädets bark
gråskimrande guldstänk

Dina ögon
som björkarnas löv
gröna guldkantande
speglar värmen från brasan och
skogstjárnens mörka trolskhet
när du ser på mig
jag bävar, jag flyger, så lätt, så högt,
i höstluftens skimrande andetag

Dina händer
sträva, likt barken på trädet, väcker känslor
lika röda som lönnlövens guld
som när de faller till marken
singlar mjukt, likt kyssarna från dina läppar,
smakar höstapplen
syrliga, söta, friska

Höstluft

I ett andetag av höstens kristallklara luft
min själ får silvervingar
den dansar med dimslöjornas älvor
så lätt i morgondiset
seglar med flyttfåglars avlägsna skrik
i frihetens lätta glädje

Lyckan värmer
likt gyllene solsken
Av luften jag andas
fylls livet med lätthet
en höstmorgon strålande klar

Sju gummor

Sju gummor på rundtur i Halland
där Monica guida med bravur.
Här kan ju ingen vara sur.

Alla som var med på vår runda
fick allt det vackra beundra,
berg, dalar och hagar,
allt var ju som en saga.

Med Monica vid ratten
sökte vi oss till vatten
för att äta sill och slå en drill.

Det var som tiden stod still.

Men allt var stängt.
Vi åt glass på en bänk.
Men inte ger Monica upp
satte bara på sin lupp.

Ner till en Fiskare vi for,
för rögad fisk skulle vi ju ha,
annars var det inte bra.

Fnittriga och glada,
mimik och svada,
körde vi till Hasses Lada.

Shoppa kunde ingen missa
Med kassarna fulla,
kunde hemfärden rulla.

Med detta till Monica
ett Tack jag vill sända
och hoppas att vi alla kan återvända.

Ulla-Britt Agerström

En mörk tid

Det är en mörk tid som vi lever i.
Ett travande, ett sökande i detta mörker.

Kanske ett litet ljus man gått förbi?
ett litet ljus i detta mörker man inte märker.

Jag släcker lampan vid min säng, och vet att det ska bli,
en ny, ljus dag, det ljus som min fantasi inte söker hur jag än försöker.

Ljuset finns närmare än var man tror och det är ingen fantasi.
Att ” kika in” och våga se, för den-finns där man minst söker.

Ett ljus i mörker kan det bli ?
Ett hopp, en tro, ett liv. Inga smärtor och ingenstans det värker.

Maj-Lis

Vännerna

Jag tänker ofta på min farbror,
kalle hette han.
Han var inte gammal, inte sjuk
hade bara reumatism.

Haltade och snubblade och kunde varken åka skidor
eller springa i skogen.
Du tränar för lite, sa vännerna
sitter bara på kontoret
måste bygga upp dina muskler.

Då log farbror Kalle allvarligt.
Hur mår du sa vännerna.
Bra, sa farbror Kalle och log.
Vi trodde väl det, sa vännerna.

Du har ju varken lungsot eller hjärtfel
lite reumatism bara.
Javisst, sa farbror Kalle.
Varför har du ingen bil som alla andra –
Jag måste spara pengar till sommaresemester på kurort,
så jag orkar jobba hela nästa år
och spara pengar till kurort –

Han är dum och högfärdig sa vännerna.
Bil är väl bättre än att fara på badort.
Stackars han, sa vännerna.
Farbror Kalle log och tänkte,

Han tänkte p nätterna, fulla av smärta,
på mornarna när kroppen var omöjlig att bruka.

Plågan att komma till badrummet,
längtan att få bada utan hjälp, förödmjukande att be.

Skära bröd och vrida kranar, knäppa knappar.
Han var så trött innan långa dagen börjat.
Och skräcken för rullstolen och ensamheten.
Farbror kalle sitter nu i sin rullstol nu
och ler sitt allvarliga leende.

Vad var det vi sa, säger vännerna,
reumatismen är ingen sjukdom,
du lever ju än,
men du skulle tränat mer
och inte ätit så mycket tabletter,
då hade du nog sluppit rullstolen.
Javisst, säger Farbror Kalle och ler.

Vinterns bistra kyla.

Det knarrar under fötterna av vinterns snö och kyla,
Nu få an palta på sig och sin lekamen skyla.

Och kroppen alla muskler dom ropar resolut
Vi orkar inte mera nu får det vara slut.

Det krampar och det drar om armar och ben
dom ropar nu förtvivlat
efter solens varma sken.

Ibland är smärtan olidlig det kan vi konstatera
Då är det mindre lätt att den kamouflera.

Men än lär de nog dröja enligt metrologernas
beslut innan vi kan säga
Nu är vintern slut.

Anette Forsberg